

PHẦN 14

Đã đến giờ mình gọi về nhà rồi, một thời điểm mà cô hằng trông chờ và kinh sợ nhất. Lần này, vì lí do an toàn, cuộc gọi được ấn định trong một phòng khách sạn.

"Không bao giờ được gọi ở một nơi cố định", cô tự nhủ lúc George mở cửa sau khi nghe tiếng gõ cửa của cô.

- Đúng như thế, - George công nhận và nói tiếp. - Đường dây đã nối rồi. Tôi sẽ bắt liên lạc trước, nhưng cô không được quên các lời dặn dò biết không, Alice.

Ông lúc nào cũng gọi cô bằng Alice.

- Tôi nhớ từng chữ một mà. - Cô trả bài: - Ngay một tên siêu thị cũng có thể làm lộ diện tung tích của tôi. Và nếu như tôi nói về cái câu lạc bộ thể dục thì không bao giờ được nêu cái tên Twin Cities ra. Không được đề cập đến thời tiết. Vì hiện giờ tôi chưa có việc làm, đó là một đề tài nói chuyện an toàn, nói càng nhiều càng tốt.

Cô cắn môi mình.

- Xin ông thứ lỗi, George à, - cô nói với vẻ mặt bẽn lẽn. - Trước những cuộc nói chuyện này, tôi lúc nào cũng bị căng thẳng hết.

Nét thương cảm thoáng hiện trên khuôn mặt sạm nắng của ông.

- Tôi sẽ nối đường dây cho cô nói chuyện, sau đó tôi đi tản bộ một vòng, không quá ba mươi phút nghe không!

- Rồi.

Ông gạt đầu và cầm tay nghe lên. Lacey nhận thấy lòng bàn tay mình ướt mem. Cánh cửa được đóng lại khi cô nói:

- A lô, mẹ đó phải không? Cả nhà có khỏe không?

Lần trò chuyện này nặng nề hơn lần trước. Kit và Jay không có ở nhà, cô tự nhủ.

- Họ phải đi dự một tiệc rượu - mẹ cô bảo - Kit gọi lời thăm con. Các cháu trai đều khỏe mạnh và bọn chúng đã gia nhập đội hockey ở trường. Con phải xem chúng trượt tuyết kia, Lacey à, chúng thật phi thường.

Chính mình đã dạy chúng những điều cơ bản của môn này, Lacey nhớ lại. Chính mình đã mua cho chúng các đôi giày trượt tuyết trong lúc chúng chỉ mới bước đi chập chững.

- Mẹ lo cho Bonnie quá đi thôi, - mẹ cô nói tiếp. - Nó vẫn còn xanh xao quá. Nó nghĩ con trốn là vì có người nào đó muốn giết con.

Cái gì làm cho con bé đó nghĩ như thế không biết nữa? Trời ơi! Ai đã gieo trong đầu nó cái ý nghĩa đó vậy?

Cô không cần phải nói ra câu hỏi đó.

- Mẹ nghĩ nó đã nghe được Kit và Jay nói chuyện với nhau. Mẹ biết là đôi khi Jay làm cho con bực mình nhưng thành thực mà nói anh ấy tốt bụng lắm, anh ấy đã thanh toán tất cả các chi phí của căn hộ cho con, kể ra tiền bảo hiểm. Mẹ cũng được biết qua Alex và Jay nhận được một đơn đặt hàng rất lớn cho việc nâng cấp sòng bạc của Jimmy Landi tại Atlantic City. Anh ấy sợ là đơn đặt hàng này sẽ bị hủy bỏ nếu không may Landi biết được mối liên hệ gia đình giữa anh ta và con. Theo Alex thì Jimmy bị dao động mạnh vì những gì đã xảy ra cho bà vợ cũ ông ta và Jay sợ là ông ta ít nhiều đổ lỗi cho con trong việc đó. Bởi vì con đã đưa người đàn ông đó đến xem căn hộ mà không chịu kiểm tra trước.

Có lẽ tốt hơn hết là mình nên bị giết chết cùng lúc với Isabelle, cô thầm nghĩ một cách cay đắng.

Cố gắng nói bằng một giọng thật vui, cô kể cho mẹ mình nghe là cô thường lui tới câu lạc bộ thể dục.

- Hiện giờ con rất khỏe và rồi chúng ra sẽ gặp lại nhau khi câu chuyện này kết thúc, con hứa với mẹ. Theo những gì con biết thì một khi họ bắt được người đó và con nhận dạng ra hắn, họ sẽ điều đình với hắn nên hợp tác với công lý hơn là phải ngồi tù. Và một khi việc thương lượng đó thành công thì lúc đó con sẽ hoàn toàn được tự do. Giờ chỉ còn cách là chúng ta cầu nguyện để cho người ta mau chóng tìm ra tên đó. Đồng ý không mẹ?

Cô hoảng hốt khi nghe ở đầu dây bên kia tiếng khóc nức nở.

- Lacey à, mẹ không tài nào tiếp tục sống như thế này được nữa, - bà Mona Farrell nói trong tiếng nấc. - Mỗi khi mà mẹ nghe nói đến một tai nạn xảy đến với một người phụ nữ trẻ nào đó ở bất cứ nơi đâu, mẹ luôn nghĩ nó xảy ra cho con. Con phải nói cho mẹ biết con đang ở đâu mới được, con phải nói cho mẹ biết nghe con.

- Mẹ à!

- Lacey ơi, mẹ van xin con đấy.

- Nếu như con nói cho mẹ biết việc đó, mẹ tuyệt đối phải giữ kín cho hai chúng ta mà thôi. Mẹ không được nói cho bất cứ ai khác biết hết, ngay cả với Kit.

- Đồng ý, con yêu.

- Mẹ ơi, con sẽ không được che chở nữa. Họ sẽ hủy bỏ chương trình bảo vệ nhân chứng nếu như họ biết là con đã tiết lộ tin này cho mẹ.

- Nhưng mẹ cần phải biết con à.

Lacey nhìn ra cửa sổ, thấy thân hình to lớn của George Swenson bước gần đến thềm cửa.

- Mẹ hãy nghe đây, - cô thì thầm, - con đang ở thành phố Minneapolis.

Cánh cửa bật mở.

- Mẹ ơi con phải gác máy thôi. Tuần tới con sẽ gọi lại cho mẹ. Mẹ hãy hôn mọi người giùm con. Con yêu mẹ và hẹn gặp lại mẹ.

- Ở nhà cô, mọi chuyện đều êm xuôi phải không? - Swenson hỏi.

- Tôi nghĩ thế, - Lacey đáp, tim cô đột nhiên thất lại. Một cảm giác kinh hãi chiếm lấy người cô, cái cảm giác là cô vừa phạm phải một lỗi lầm tày đình.

Một đám người rất lịch lãm đang chen chúc trong nhà hàng của Landi trên đường 56 phía Tây, sau giờ ra về của các nhà hát. Steve Abbott đảm nhận công việc đón và chào hỏi khách. Anh ta bước lại gần Ed Koch, vị cựu thị trưởng thành phố New York.

- Chương trình truyền hình mà ông đã tham gia thật xuất sắc, Ed à. - ANH nói còn tay thì vỗ vào vai vị kia.

Koch nở một nụ cười khoái chí.

- Tôi tự hỏi không biết có bao nhiêu người lãnh được số tiền như thế để trở thành thẩm phán tại một phiên tòa sơ thẩm.

- Ông đáng được hưởng nó mà.

Anh ta đứng lại tại bàn do Calla Robins chủ trì, người nữ diễn viên tài ba của biết bao vở ca nhạc kịch và người ta đã lôi bà ta ra khỏi nơi ẩn cư để giao vai chánh trong một vở kịch tại Broadway.

- Bà Calla, ai cũng khen là bà thật tuyệt vời.

- Người ta phải nói là không một người nào giả vờ hát hay đến như thế thù khi Rex Harrison đóng trong My Fair Lady cho đến giờ. Nhưng hình như khán giả rất hài lòng, vì thế còn đòi hỏi gì thêm nữa chứ?

Với cái nháy mắt, Steve cúi xuống hôn vào má của bà.

- Không gì hết.

Anh ta ra dấu gọi ông Maitre đang đi ngang đó. - Ông biết loại rượu cô nhắc ra thích của bà Robins chứ? - Thế thì tiền lời bay đi mất hết, - Calla Robins nói trong tiếng cười. - Cảm ơn Steve. Anh biết cách đối xử với phụ nữ đấy.

- Tôi cố làm hết sức mình thôi.

- Và hình như cái sòng bạc mới sẽ làm cho mọi người phải ngạc nhiên có đúng không, đến lượt người bạn của Calla Robins phát biểu, một nhà kinh doanh rất tiếng tăm.

- Đúng vậy, đó là một nơi hết sức ly kỳ.

- Người ta đồn là Jimmy đã giao cho anh quyền điều hành đó.

- Để nói một cách chính xác hơn, - Steve đáp lại không một chút do dự, - Jimmy là cổ đông chánh. Chính ông ấy là chủ. Chuyện là như thế và không thể khác hơn được. Và cũng xin ông đừng quên việc đó. Dù sao thì ông ấy lúc nào cũng làm cho tôi nhớ đến chi tiết này.

Anh liếc nhìn thấy Jimmy vừa đi vào trong phòng ăn. Anh ra hiệu cho ông ta tiến lại đó.

Jimmy bước tới với nụ cười rạng rỡ dành cho Calla.

- Thế ai là chủ của Atlantic City vậy Jimmy? - Calla hỏi. - Steve nói là chính ông phải không?

- Steve biết hết mọi chuyện, - Jimmy vẫn giữ nụ cười trên môi. - Cũng vì thế mà chúng tôi hiểu ý nhau quá chừng.

Khi rời khỏi bàn của Calla Robins cùng Steve, Landi mới hỏi:

- Anh có sắp xếp một bữa ăn tối với Lacey Farrell chưa?

Steve nhún vai.

- Không cách nào liên hệ với cô ta được. Cô ta đã nghỉ việc rồi, còn điện thoại ở nhà thì dường như đã được ngắt mạch. Có lẽ cô ta đã đi nghỉ mát đâu đó không ai biết hết.

Mặt của Jimmy trở nên buồn bã.

- Cô ta không thể nào đĩa được. Cô ta là nhân chứng có thể nhận dạng ra kẻ sát nhân một khi người ta bắt được tên đó. Vị thanh tra đã lấy cuốn nhật ký của Heather nơi tay tôi chắc chắn phải biết cô ta hiện đang ở đâu.

- Ông có muốn tôi hỏi ông ta không?

- Chính tôi đích thân làm việc đó. Coi nào, ai đến thế kia không biết nữa?

Dáng to lớn của Richard J. Parker vừa bước vào trong nhà hàng.

- Hôm nay là sinh nhật của vợ ông ta, - Steve nói nhanh. - Vì thế bà mới đi cùng ông ta, và đây là lần đầu tiên. Họ đã dành một bàn cho ba người.

Jimmy xoay người ra phía cửa để tiếp đón ba người mới bằng một nụ cười lịch thiệp.

Parker thường đem các khách hàng của mình đến đây ăn tối và đó là lý do duy nhất làm cho Jimmy không cảm cửa hàng mình với thằng con trai kia. Tháng vừa qua, Rick đã say bí tỷ và quậy phá nơi quầy bar, buộc người ta phải diu nó ra xe tắc xi. Và đã nhiều lần Jimmy bắt gặp thằng đó chơi matuys.

R.J.Parker đáp lại cái bắt tay thật mạnh mẽ của Jimmy.

- Có thể tìm ở đâu một nơi thích hợp hơn nơi đây để ăn mừng sinh nhật của Priscilla, có đúng không Jimmy?

Priscilla then thùng cười với Jimmy, sau đó tìm ánh mắt đồng tình của chồng mình.

Jimmy biết không những R.J phản bội vợ mình mà ngoài ra ông ấy còn đánh đập bà ta nữa.

Rick Parker gật đầu một cách lầy lệ.

- Chào ông, - anh ta nói với một cái nhếch môi.

Tên quý tộc hạ mình chào một người chủ nhà hàng đầy, Jimmy tự nhủ. Thế mà, nếu như không có bố của nó, thằng ngu ngốc này không tài nào nhận được công việc chùi rửa nhà vệ sinh công cộng nữa chứ đừng nói là việc gì khác.

Với một nụ cười hết sức tươi, ông đích thân đưa ba người này đến bàn ăn của họ.

Trước khi ngồi xuống Priscilla Parker nhìn quanh bà ta.

- Căn phòng này vẫn đẹp như ngày nào, ông Jimmy à, - bà nói. - Nhưng hình như có cái gì đó thay đổi. Ở tôi thấy là không các còn bức tranh của Heather nữa đây.

- Tôi nghĩ là đã đến lúc phải xóa bỏ chúng thôi, - Jimmy đáp lại bằng một giọng cau có.

Ông bất ngờ xoay lưng lại rồi bỏ đi. Ông không thể thấy ánh mắt giận dữ của R.J.Parker ném cho thằng con trai mình kể cả cách mà Rick Parker nhìn vào bức họa vẽ cây cầu khá đẹp, nơi mà trước đó có hình của Heather lúc là thiếu nữ.

Điều đó cũng tốt thôi.